

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra I STORM OG STILLE EFTER AAR 1874

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 288. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703121264880/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

ØRNEN

„Ørnen“ hed den, jeg mener Skuden, og den fo'r imellem — ja, det kan vi nu gemme til siden.

Ørnens Fører maa vi først omtale; han hed, — ja, hans Navn kan jo være det samme; han kunde i ethvert Fald godt hedde Ørneskipperen, og hvorfor saa ikke kalde ham saaledes. Det er altid godt at have et Navn for sig selv; med at kalde en Mand for Hansen eller Jensen er man endnu ikke kommen et eneste Skridt nærmere i Bekendtskabet. For Resten hed Skipperen hverken Hansen eller Jensen, men ved at nævne hans virkelige Døbenavn og saaledes indføre ham som en offentlig Personlighed for et større Publikum vilde vi nemt kunne bringe ham ud af hans jævne, dagligdags Ligevægt, ja maaske fremkalde paa hans vejrslagne Kinder en lignende Forlegenhedens Rødme, som efter Sagnet viste sig hin mindeværdige Dag, da Amtmanden i egen Person paahæftede den brave Sømmand Dannebrogsmændenes Hæderstegn der nede paa Havnen i Overværelse af en stor Del af Byens Indvaanere. Den Dag kneb det, som man siger. Ja, der er dem, som vil paa-staa, at den nye Dannebrogsmænd i et Øjeblik af usminket Aabenhjertighed erklærede, at han heller vilde tage tre af sine værste Rejser om igen paa Søen end en eneste Dag som denne paa Landjorden. Og dette vil, som man nu kan overbevise sig om, ikke sige saa lidt.

Ikke fordi at Vejen mellem den lille By paa Øen og den lille By paa Fastlandet var saa lang. Men det var udelukkende ved Vintertid, naar Dampskibet havde „lagt op“, at „Ørnen“ var udset til at gøre disse Rejser i Isgang og Snetykning, Stormvejr og Frostvejr, og altsammen i Østersøens urolige, krappe Søgang, i disse farlige, drillende Søer, der rejser sig under den mindste Kuling, skruer sig i Vejret, brydes og toppes imod hverandre og styrter med en ejendommelig raslende Lyd ligesom hvæsende Klapperslanger løs paa deres Bytte.

Der er løbet meget Vand i Stranden siden Ørneskipperen første Gang saa' Lyset, og der er løbet meget Saltvand af hans Oljeklæder, siden han første Gang begyndte at fare som egen Mand om Bord i sin Jagt. Det forstaar sig, at han ikke altid har faret med denne Jagt. Fra ungt Menneske af gik han paa de lange Rejser, som oftest med fremmede Nationers Skibe, og vi kunde lade ham fortælle mangt et opbyggeligt Eventyr fra disse Togter. Vi kunde lade ham i sit uforligneligt malende, men ikke altid for uindviiede letfattede Sprog meddele f. Eks. sit Skibbrud i den kinesiske Sø, den Gang da den store Hamborgerbark stødte paa „et Korallrev eller saadant Djævelskab“, og da samme Skib fortsatte sin Fart efter Stødet, men ti Minutter senere puttede Snuden ned ad og fortsatte i denne skraa Stilling, indtil Skrog og Rigning var gemt af de stille, dybe Vande, og Besætningen i Morgen-

sko og Underbukser og uden Vand eller Proviant drev tre Dage omkring i Storbaaden, indtil de endelig kom i Land paa en Ø. — hvor saa Malajerne oven i Købet vilde stikke dem med Knive.

Vi kunde som sagt meddele dette og meget mere af Ørneskipperens Ungdomshistorie, og vi tvivler ikke om, at vi vilde faa velvillige Tilhørere hertil. Men det vilde blive en altfor stor Afdrift fra vor Meddelelses oprindelige Maal: Ørneskipperens Manddomsgerning; — og Afdrift skal man vogte sig for, naar man kan undgaa den.

Nu da! Vinden er god, og Natten er vor egen, og vi er om Bord i „Ørnen“, og Skipperen staar til Rors eller rettere sagt, han sidder for Øjeblikket paa den lille Bænk, han har lavet sig agter ude lige over for Nathuset. Denne beskedne Bolig for Kompasset er meget snildt anbragt i selve den brede Kahytsskappe ved Siden af Nædgangen til de sovende, nu og da lydeligt snorkende Handelsmænd neden under. Rolig og alvorlig, med Oljefrakken knappet tæt op i Halsen, med Sydvesten dybt ned i Panden, fremvisende en lille Stump af et ærligt, aadent, vejrslaget Ansigt, et tækklippet Skæg, der gaar højt op paa Kinden, og et Par godmodige, skarpe Øjne, der synes skabte til at se imod Vinden og Saltvandsskummet, sidder Skipperen som en Mand, støbt i Bronze, forestillende en af disse Oldtidens djærve Søhaner, hvorom saa mange pæne Folk i vore Dage véd saa meget at fortælle, og som saa ofte maa tjene til en Sammenligning, der igen saa meget ofte kommer til at halte.

De barkede Hænder er stukne i et Par af disse uldne Bælgyanter med en overkomplet Tommelfinger i hver, en Reserve i Tilfælde af Slid eller anden Molest. Den ene Haand hviler paa den korte, tykke Rorpind, den anden har mekanisk fattet Tampen af Storsejlskødet, som ligger over Knæet.

Det er ikke maaneklart, men det er heller ikke mørkt. Maanen er ganske vist oppe, men den er ikke kommen rigtig frem. Det Skydække, som skjuler den, og igennem hvis Slør den virker med et eget dæmrende Skær, tyder efter alle Mærker og Skipperens Ord at dømme paa Forandring i Vejret, maaske Tøbrud med en Storm af Sønden. For Resten kan det være os det samme; Vejret holder nok denne Rejse igennem; lad det saa bare blæse, naar vi først er komne i Havn. Vi slingrer da af Sted igennem Vandet for en halv Vind og med et Reb i vore Sejl. Ørnen er, som der staar i Zoologien, en udmærket Flyver, og dens Navne „Ørnen“ er et Skib, som ikke giver Fuglen meget efter. Søen er allerede høj og bryder nu og da med hvide Blink og med den ovennævnte raslende Lyd; men vort lille Fartøj vagter godt paa Vandet, og af Sted gaar det.

Den bjørneskindsbepelsede Handelsrejsende, som ved et kort vue over Omgivelserne har overbevist sig om Rigtigheden af de her